

«Досвітній шепіт ночі — таїна...»

Воронько Платон Микитович

* * *

Досвітній шепіт ночі — таїна.
Край неба засірили чорні хмари.
На все міжгір'я — лампочка одна,
Немов із башти мстивої Тамари.
Скресає пташки хрипкий голосок,
Він, як і вогник, поки що самотній.
З імистої міжгірної безодні
Світанок вирвався до моря на пісок.
Не згасне вогник — в променях розтане,
Самотній заспів потече у хор.
І день новий, мов дядько Чорномор,
В шоломі сонця вибреше з туману.
Тоді прокинеться минулого одвічність,
Обійме юнооке майбуття,
І самоти манлива особистість
Розчиниться в буденності буття.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/dosvitnii_shepit_nochi_taina